

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 7, 2023

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:454](#) 24-03-2023

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:429](#) 17-03-2023

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2023:310](#) 17-03-2023

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2023:311](#) 24-02-2023

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:2327](#) 16-03-2023

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:878](#) 16-03-2023

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2023:615](#) 14-03-2023

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2023:546](#) 07-03-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:1632](#) 23-02-2023

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2023:1705](#) 14-03-2023

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:2122](#) 10-03-2023

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2023:1521](#) 28-02-2023

RECHTSPRAAK

Jeugdrecht. Kan een verzoek tot verlenging van ondertoezichtstelling met uithuisplaatsing, in het geval dat deze twee jaar of langer heeft geduurd, alleen worden toegewezen als dat verzoek vergezeld gaat van advies van Raad voor de Kinderbescherming als bedoeld in artikel 1:265j lid 3 BW?

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder zijn de ouders van de minderjarige geboren in 2018. De ouders zijn gezamenlijk belast met het gezag over de minderjarige. Op 13 september 2018 is de minderjarige onder toezicht gesteld. Deze maatregel is daarna steeds verlengd, in elk geval tot 13 maart 2022. Op 14 januari 2019 heeft de kinderrechter een spoedmachtiging uithuisplaatsing verleend. Deze uithuisplaatsing is daarna steeds verlengd, in elk geval tot 1 oktober 2021. De minderjarige verblijft sinds 29 januari 2019 bij de pleegouders. Bij beschikking van 7 maart 2021 heeft de kinderrechter een omgangsregeling vastgesteld waarbij de ouders wekelijks op woensdagochtend anderhalf uur begeleide omgang met de minderjarige hebben.

In deze procedure verzoekt de gecertificeerde instelling (GI) de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige te verlengen voor de duur van de ondertoezichtstelling. Daarnaast verzoekt de GI om de omgangsregeling tussen de ouders en de minderjarige te wijzigen, met dien verstande dat de ouders voortaan eenmaal per maand een uur begeleide omgang hebben. De rechtbank heeft bij haar beschikking van 21 september 2021 het verzoek van de GI toegewezen.

De rechtbank heeft ten aanzien van het verzoek tot verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing overwogen dat de kinderrechter in de beschikkingen van 19 november 2019 en 27 februari 2020 heeft overwogen dat de minderjarige zal opgroeien bij de pleegouders in plaats van bij de ouders. Het hof heeft in het hoger beroep tegen de beschikking van 27 februari 2020 het NIFP verzocht onderzoek te doen, onder meer naar de vraag of de minderjarige bij (een van) de ouders kan opgroeien.

Vervolgens overwoog de rechtbank:

‘Op basis van het NIFP-onderzoek kan de rechtbank niet anders dan opnieuw concluderen dat de minderjarige niet bij de ouders kan opgroeien, maar zijn perspectief bij de pleegouders heeft.

Tot slot heeft de moeder aangevoerd dat de machtiging uithuisplaatsing niet verlengd mag worden omdat de Raad geen toetsing heeft gedaan naar de beoogde verlenging na meer dan twee jaar ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. (...) De rechtbank gaat daaraan voorbij omdat uit het NIFP-onderzoek duidelijk blijkt – hetgeen uitgebreid is onderbouwd in de rapportages van het NIFP – dat het perspectief van de minderjarige niet bij de ouders ligt.’

De moeder is in hoger beroep gekomen. Zij heeft het hof verzocht de beschikking van de rechtbank te vernietigen, het verzoek tot verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing af te wijzen, een deskundige te benoemen om advies uit te brengen over de omgang en de beschikking van 7 maart 2021 in die zin te wijzigen dat de minderjarige wekelijks gedurende vier uur bij haar en/of de vader thuis kan zijn. Het hof heeft op basis van dezelfde argumenten de beschikking van de rechtbank bekrachtigd en het meer of anders verzochte afgewezen.

Beoordeling van het middel

Het middel klaagt onder meer dat het hof heeft miskend dat het verzoek tot verlenging van de ondertoezichtstelling met uithuisplaatsing op grond van artikel 1:265j lid 3 BW vergezeld diende te gaan van een advies van de Raad voor de Kinderbescherming, aangezien de ondertoezichtstelling met machtiging tot uithuisplaatsing langer dan twee jaar had geduurd. Nu dit advies ontbreekt, kon de kinderrechter geen gevolg geven aan het verzoek. Het hof is niet ingegaan op de daarop gerichte grief van de moeder en heeft aldus zijn oordeel onvoldoende gemotiveerd, zo voert het onderdeel aan.

Artikel 1:265j lid 3 BW bepaalt dat indien een ondertoezichtstelling met uithuisplaatsing twee jaar of langer heeft geduurd, het verzoek tot verlenging van de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing van de gecertificeerde instelling vergezeld gaat van een advies van de Raad voor de Kinderbescherming met betrekking tot de verlenging van die ondertoezichtstelling. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat deze bepaling is opgenomen omdat de kinderrechter bij het verzoek tot verlenging van de ondertoezichtstelling goed moet kunnen beoordelen of de ondertoezichtstelling nog steeds is aangewezen of dat de maatregel kan vervallen.

Het onderdeel neemt tot uitgangspunt dat een verzoek tot verlenging van de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing van de gecertificeerde instelling in het geval dat de ondertoezichtstelling met uithuisplaatsing twee jaar of langer heeft geduurd, alleen kan

worden toegewezen als dat verzoek vergezeld gaat van een advies van de Raad voor de Kinderbescherming als bedoeld in artikel 1:265j lid 3 BW. Die rechtsopvatting is onjuist. Een dergelijke regel volgt niet uit de tekst van deze bepaling en evenmin uit de in de wetsgeschiedenis weergegeven strekking daarvan. De rechter zal, bij het ontbreken van een advies van de Raad voor de Kinderbescherming, wel goed moeten motiveren waarom hij van oordeel is dat een verlenging is aangewezen. In dit geval heeft de rechtbank dat gedaan door zich te baseren op het NIFP-onderzoek naar het perspectief van de minderjarige. Het hof heeft deze bevindingen na eigen onderzoek overgenomen, waardoor het oordeel toereikend is gemotiveerd.

Conclusie

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:454

Zaaknummer: 22/02454

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beëindiging gezamenlijke voogdij. Beschikking uitvoerbaar bij voorraad verklaard ondanks tekst artikel 1:282a BW. Omissie van de wetgever.

Feiten en omstandigheden

De verzoeker en verweerder zijn in 2013 een geregistreerd partnerschap aangegaan. Dit geregistreerd partnerschap is op 19 maart 2021 ontbonden. De twee minderjarigen zijn geboren in 2015 en kort na de geboorte bij de verzoeker en verweerder geplaatst. In 2017 zijn de verzoeker en de verweerder gezamenlijk belast met de voogdij over de twee minderjarigen. In september 2020 zijn de minderjarigen onder toezicht gesteld. Deze ondertoezichtstelling is nadien telkens verlengd.

De rechtbank heeft op 2 december 2020 een verdeling van de zorg- en opvoedingstaken (hierna: de zorgregeling of de omgangsregeling) vastgesteld waarbij de kinderen in de even weken van vrijdagmiddag na school tot maandagochtend naar school, en in de oneven weken van woensdagmiddag na school tot vrijdagochtend naar school bij de verzoeker verblijven en de rest van de tijd bij verweerder.

Bij spoedbeschikking is op verzoek van de gecertificeerde instelling (GI) bepaald dat de zorgregeling tussen de kinderen en de verzoeker wordt opgeschort voor de duur van twee weken. Bij beschikking van de kinderrechter van de rechtbank van 6 september 2021 is de zorgregeling tussen de kinderen en de verzoeker stopgezet. Deze beschikking is door het hof Amsterdam op 12 juli 2022 vernietigd. Het hof heeft een contactregeling tussen de verzoeker en de kinderen vastgesteld van één uur per twee weken, onder professionele begeleiding. Bij beschikking van de kinderrechter van 23 november 2022 is bepaald dat de omgangsregeling tussen de kinderen en de verzoeker wordt opgeschort, tot uit observatie blijkt dat de omgang voor de kinderen voldoende veilig is en zij deze aankunnen.

De omvang van het geschil

Bij de bestreden beschikking is de gezamenlijke voogdij van partijen beëindigd en is de verweerder met het eenhoofdig gezag over de kinderen belast. De verzoeker vraagt het hof te

bepalen dat de gezamenlijke voogdij wordt beëindigd en verzoeker met het eenhoofdig gezag over de minderjarigen te belasten. Daarnaast is het verzoek de hoofdverblijfplaats van de minderjarigen bij de verzoeker te bepalen. Subsidiair wordt verzocht een neutrale instelling tot voogd te benoemen. De verweerder verzoekt de verzoeker niet-ontvankelijk te verklaren, althans zijn verzoeken af te wijzen.

De verzoeker meent dat de verweerder hem zwart maakt en iedere vorm van contactherstel met de minderjarigen dwarsboomt. Omdat de minderjarigen bij verweerder wonen zou het wellicht goed zijn de voogdij bij een neutrale instelling te beleggen.

De verweerder stelt zich op het standpunt dat de rechtbank hem terecht met het eenhoofdig gezag over de kinderen heeft belast. Als de verweerder met het eenhoofdig gezag wordt belast kan pleegzorgbegeleiding weer gestart worden. De verweerder betwist dat hij de verzoeker uit het leven van de kinderen verwijdt.

De GI heeft het verzoek tot eenhoofdig gezag door de verweerder gesteund. Het is belangrijk dat de kinderen rust en stabiliteit ervaren.

In incidenteel hoger beroep verzoekt de verweerder de bestreden beschikking te vernietigen voor zover daarin de uitvoerbaarheid bij voorraad is afgewezen

Beoordeling en motivering

Ter zitting en uit de stukken is gebleken dat tussen partijen geen enkele vorm van samenwerking mogelijk is, zoals ook door de GI wordt aangegeven en door partijen wordt erkend. De GI zet tijdens de ondertoezichtstelling niet meer in op verbetering van de onderlinge verstandhouding, maar richt zich op dit moment enkel op contactherstel tussen de verzoeker en de kinderen. Het gegeven dat tussen partijen geen enkele vorm van samenwerking (of communicatie) mogelijk is, maakt dat het hof van oordeel is dat de gezamenlijke voogdij over de kinderen moet worden beëindigd. Het is in het belang van deze kwetsbare kinderen met hulpverleningstrajecten, dat voortvarend beslissingen genomen kunnen worden. Degene die belast is met de dagelijkse zorg, in casu de verweerder, dient daarom met het gezag belast te worden.

Gelet op voorgaande zal de verzoeker in zijn primaire verzoek, om het hoofdverblijf van de kinderen bij hem te bepalen, niet-ontvankelijk worden verklaard. Nu hij niet langer de medevoogdij over de kinderen zal hebben, is dit verzoek niet op de wet gebaseerd.

Met betrekking tot het subsidiaire verzoek van de verzoeker de voogdij van beide partijen te beëindigen en de voogdij bij een neutrale instelling te beleggen overweegt het hof als volgt. De

verzoeker behoort niet tot de kring van personen/instanties genoemd in artikel 1:329 lid 1 BW, die een dergelijk verzoek kunnen doen. De verzoeker wordt daarom met betrekking tot dit verzoek eveneens niet-ontvankelijk verklaard.

De verweerder heeft in zijn incidenteel appel verzocht de beschikking van de rechtbank alsnog uitvoerbaar bij voorraad te verklaren. De rechtbank heeft zijn verzoek daartoe volgens hem onterecht afgewezen.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen is volgens het hof niet artikel 1:281 BW, maar artikel 1:282a BW van toepassing. Volgens die bepaling eindigt de gezamenlijke uitoefening van de voogdij op de dag waarop in kracht van gewijsde is gegaan de beschikking waarbij de gezamenlijke uitoefening van de voogdij is beëindigd of waarbij de voogdij is geëindigd ingevolge artikel 1:281 BW, alsmede na het overlijden van een van de voogden. Een met artikel 1:281 lid 2 BW overeenkomende bepaling ontbreekt hier. Dat betekent dat volgens de wetstekst een beschikking houdende de beëindiging van de gezamenlijke voogdij op de voet van artikel 1:323 BW pas in werking kan treden indien zij onherroepelijk is geworden, dus als uitgangspunt niet eerder dan drie maanden na de dag van de uitspraak.

Het hof overweegt dat, indien elders in de wet is bepaald dat een beschikking houdende een wijziging in het gezag pas in werking treedt nadat zij in kracht van gewijsde is gegaan, steeds is voorzien in de mogelijkheid dat zo'n beschikking uitvoerbaar bij voorraad wordt verklaard en dan daags na de verzending ervan in werking treedt, zoals in artikel 1:253p lid 1 BW, artikel 1:253u BW, artikel 1:280 sub b BW en artikel 1:281 lid 2 BW.

Het ontbreken van een vergelijkbare bepaling in artikel 1:282a BW heeft bovendien tot gevolg dat indien de rechter de voogdij zelf zou beëindigen of indien het gezag alsnog weer aan een ouder zou worden opgedragen, de beschikking wél uitvoerbaar bij voorraad kan worden verklaard indien de voogdij door één voogd werd uitgeoefend, maar níét indien de voogdij door twee voogden gezamenlijk werd uitgeoefend. Dit alles voert het hof tot de conclusie dat het ontbreken van de mogelijkheid een beschikking houdende beëindiging van de gezamenlijke voogdij uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, en daarmee de dag na haar verzending in werking te laten treden, het gevolg is van een kennelijke omissie van de wetgever. De totstandkoming van artikel 1:282a BW in zijn huidige vorm staat daardoor op gespannen voet met artikel 4 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK), waarbij Nederland ook bij de invoering van artikel 1:282a BW al partij was.

Het hof is daarom van oordeel dat het belang van de kinderen vergt dat de beslissing om de gezamenlijke voogdij te beëindigen en de verweerder met het eenhoofdig gezag te belasten uitvoerbaar bij voorraad moet worden verklaard.

Conclusie

Het hof verklaart de verzoeker in principaal hoger beroep niet-ontvankelijk in zijn verzoeken. In incidenteel hoger beroep wordt de beschikking waarvan beroep uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 14-03-2023

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2023:615

Zaaknummer: 200.315.976/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De aard van de voorlopige-voorzieningenprocedure verzet zich niet in het algemeen tegen benoeming van een bijzondere curator, maar de aard van de onderhavige procedure kan zich daar wel tegen verzetten. In de onderhavige procedure werd het verzoek tot benoeming van de bijzondere curator voor de minderjarige aan de rechtbank ook in de bodemprocedure voorgelegd, maar kon van de moeder gevergd worden dat zij de afloop van de bodemzaak afwachtte. De voorlopige schorsing van een eerder vastgestelde omgangsregeling en de vaststelling van een voorlopige omgangsregeling is niet hetzelfde als de ontzegging van een omgangsregeling.

Feiten en procesverloop

De moeder heeft twee klachten in cassatie: ten eerste dat het hof ten onrechte heeft overwogen dat de benoeming van een bijzondere curator niet mogelijk is in een voorlopige-voorzieningenprocedure en ten tweede dat het hof de wettelijke regeling van artikel 1:377a lid 3 BW niet kenbaar heeft toegepast bij de schorsing van de omgangsregeling.

De eerste klacht richt zich tegen het oordeel van het hof in r.o. 5.8 dat de beslissing over de benoeming van een (of meerdere) bijzondere curator(en) voor de minderjarige voorbehouden is aan de bodemrechter en de aard van onderhavige procedure zich verzet tegen het nemen van een beslissing hierover. Het cassatiemiddel licht daarbij toe dat er geen regel bestaat dat de benoeming van een bijzondere curator ex artikel 1:250 BW slechts voorbehouden is aan de bodemrechter en dat de aard van de procedure (de voorlopige voorziening ex artikel 223 Rv) zich daartegen zou verzetten.

De tweede klacht richt zich tegen het oordeel van het hof dat de omgangsregeling tussen minderjarige en moeder zoals eerder bepaald door het hof Amsterdam voorlopig geen doorgang kan vinden. Het hof stelt vast dat de situatie tussen de ouders zodanig gespannen is dat hervatting van de omgangsregeling zoals door het gerechtshof Amsterdam is bepaald niet zonder de inzet van hulpverlening kan. Het hof is daarom, evenals de rechtbank, van oordeel

dat de omgang tussen de vrouw en de minderjarige voorlopig moet plaatsvinden onder professionele begeleiding. De moeder wijst erop dat de rechter de niet met het gezag belaste ouder het recht op omgang met het kind alleen mag ontzeggen, als aan een van de limitatief opgesomde gronden ex artikel 1:377a lid 3 BW wordt voldaan. Het hof toetst dat volgens de moeder niet of onvoldoende gemotiveerd.

Beoordeling en motivering

Met betrekking tot de eerste klacht overweegt de advocaat-generaal (A-G) dat ingevolge artikel 1:250 BW de rechter kan overgaan tot benoeming van een bijzondere curator indien hij dit in het belang van de minderjarige noodzakelijk acht. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de rechter daarbij een grote mate van beoordelingsvrijheid heeft en dat een bijzondere curator ook in een voorlopige-voorzieningenprocedure ex artikel 223 Rv kan worden benoemd. Uit jurisprudentie van de Hoge Raad volgt dat de voorzieningenrechter een grote discretionaire ruimte heeft om, gelet op de inhoud van het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening en het spoedeisend belang daarbij, te beslissen dat verzoek meteen te behandelen en daarop te beslissen of om de beslissing aan de bodemrechter over te laten als dat verzoek (ook) daar voorligt.

Het oordeel van het hof in r.o. 5.8 behelst volgens de A-G niet meer dan dat van die ruimte gebruik is gemaakt. Het hof oordeelt niet dat de aard van de voorlopige-voorzieningenprocedure zich *in het algemeen* verzet tegen benoeming van een bijzondere curator, maar dat de aard van *de onderhavige* procedure, waarin het verzoek tot benoeming van de bijzondere curator voor de minderjarige aan de rechtbank ook in de bodemprocedure is voorgelegd, zich verzet tegen het nemen van een beslissing hierover. De aard van de onderhavige procedure slaat terug op de door het hof (in r.o.5.2) genoemde maatstaf dat de partij die de voorlopige voorziening vraagt een voldoende (dringend) belang moet hebben bij een dergelijk verzoek en dat van hem niet gevergd kan worden dat hij de afloop van de bodemzaak afwacht. Met de aard van de onderhavige procedure bedoelt het hof dus dat van de moeder gevergd kon worden dat zij de afloop van de bodemzaak afwachtte. De aard van de voorlopige-voorzieningenprocedure brengt verder met zich mee dat in beginsel minder strenge motiveringseisen gelden voor het oordeel van het hof.

De tweede klacht miskent volgens de A-G dat het hof niet over is gegaan tot ontzegging van de omgang in de zin van artikel 1:377a lid 3 BW, maar tot bekrachtiging van de beslissing van de rechtbank om de eerder door het gerechtshof Amsterdam vastgestelde omgangsregeling voorlopig te schorsen en een voorlopige omgangsregeling te bepalen. De afweging van het hof is feitelijk van aard en voorbehouden aan de feitenrechter en kan in cassatie slechts op begrijpelijkheid worden getoetst. Het hof heeft voldoende en niet onbegrijpelijk gemotiveerd

waarom de omgangsregeling voorlopig is geschorst.

Conclusie

De conclusie strekt tot verwerping van het cassatieberoep.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-02-2023

ECLI: ECLI:NL:PHR:2023:311

Zaaknummer: 22/03441

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De Marokkaanse genoegdoeningscompensatie, de Mout'aa', is niet te kwalificeren als een onderhoudsverplichting in de zin van artikel 1:157 BW. Dat betekent dat het hof zich bevoegd verklaart om het verzoek van de vrouw om partneralimentatie te beoordelen.

Feiten en omstandigheden

De vraag is of de Nederlandse rechter bevoegd is om te oordelen over een verzoek tot partneralimentatie. Partijen hebben het hof uitvoerig geïnformeerd en hun standpunt gegeven over doel, aard en wijze van berekening van de door de Marokkaanse rechter vastgestelde genoegdoeningscompensatie, woonkostencompensatie en zorgkostencompensatie.

Beoordeling en motivering

Uit de informatie van partijen en ook uit eigen onderzoek, leidt het hof af dat Marokko en Nederland elk een geheel eigen stelsel kennen van financiële verplichtingen na echtscheiding, waarbij de voornaamste verschillen de grondslag en doelstelling van die verplichtingen betreffen.

De grondslag voor de alimentatieverplichting als bedoeld in artikel 1:157 BW is de lotsverbondenheid tussen (gewezen) echtgenoten. De doelstelling van deze verplichting is te voorzien in de (huwelijksgelateerde) behoefte van de ex-echtgenoot na echtscheiding. Die behoefte is dan ook de eerste maatstaf bij de vaststelling van partneralimentatie.

De grondslag en doelstelling van de Marokkaanse mout'aa' en overige financiële verplichtingen bij het einde van het huwelijk zijn anders. Ook al is de genoegdoeningscompensatie steeds meer te vergelijken met een alimentatie aan de vrouw na echtscheiding, toch geldt in de wetgeving de behoefte of behoeftigheid van de vrouw niet als relevante omstandigheid, terwijl wel steeds de schuldvraag betrokken wordt bij de berekening van de schadeloosstelling. Dit wordt bevestigd in de onweersproken stellingen van de vrouw in het geding, dat een vrouw die schuld heeft aan de huwelijksontbinding geen recht heeft op schadeloosstelling en dat een rijke vrouw die veel meer inkomen en vermogen heeft dan haar man, aanspraak kan maken op genoegdoeningscompensatie. Het hof leidt uit vorenstaande af

dat de compensatiegedachte leidend is in de genoegdoeningscompensatie en niet op één lijn gesteld kan worden met de partneralimentatie in de zin van artikel 1:157 BW.

Ook de woonkostencompensatie gedurende de wachtperiode van drie maanden, de idda, kan niet als een dergelijke onderhoudsverplichting worden gekwalificeerd: het is gerelateerd aan een eventuele zwangerschap van de vrouw en is daarmee qua doelstelling en tijdsduur te specifiek. De zorgkostencompensatie is een voorziening voor de kinderen en daarom al niet als partneralimentatie aan te merken.

De uitspraak van de Marokkaanse rechter staat daarom niet in de weg aan de bevoegdheid van de Nederlandse rechter om partneralimentatie naar Nederlands recht vast te stellen.

Het hof merkt nog op dat de verhouding tussen partneralimentatie in de zin van artikel 1:157 BW en de genoegdoeningscompensatie en woonkostencompensatie eerder al aan de orde is geweest in de conclusie van advocaat-generaal Vlas van 27 mei 2016 (ECLI:NL:PHR:2012:BV6684). Daarin billijkt de advocaat-generaal de rechterlijke overweging dat een periodieke onderhoudsbijdrage kenmerkend is voor partneralimentatie ter onderscheiding van de Mout'aa' dat een schadeloosstelling in de vorm van een som ineens betreft.

Conclusie

Het hof verklaart de Nederlandse rechter bevoegd om kennis te nemen van het verzoek van de vrouw in incidenteel appel tot vaststelling van partneralimentatie.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-03-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:878

Zaaknummer: 200.295.190_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen omgangsregeling voor grootouders vanwege zwaarwegende belangen van de kleinkinderen. Onbelaste omgang door complex en giftig familiesysteem niet mogelijk.

Feiten en omstandigheden

De kinderen zijn geboren in 2007 en 2020. Na het uiteengaan van hun ouders in 2013 woonden ze bij hun moeder. Later kwam haar nieuwe partner daarbij. De moeder overleed in 2021, kort na de bevalling van het halfbroertje van de kinderen. De kinderen hebben van 5 januari 2017 tot 5 april 2018 en van 7 juni 2019 tot 7 juli 2022 onder toezicht gestaan van de gecertificeerde instelling (GI). Na het overlijden van de moeder woonden de kinderen op basis van een spoedmachtiging tot uithuisplaatsing van 31 juli 2021 tot begin november 2021 bij grootouders 1. In november 2021 werd de machtiging vernietigd. De kinderen wonen sindsdien bij de vader, zijn nieuwe partner en haar zoon. De GI verzocht in december 2021 om een omgangsregeling tussen de kinderen en de grootouders 1 en 2. In februari 2022 werd een omgangsregeling met de grootouders bepaald. De vader is hiervan in hoger beroep gekomen. Zowel de GI als de grootouders voeren verweer.

Beoordeling en motivering

Het hof overweegt dat de GI, anders dan de vader betoogt, kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 Rv omdat zij de verzoekende partij in eerste aanleg was en ten tijde van het instellen van het hoger beroep door de vader, nog steeds belast is met de uitvoering van de ondertoezichtstelling. Ook de partner van de vader moet worden aangemerkt als belanghebbende. De kinderen worden sinds november 2021 binnen het gezin van de vader en zijn echtgenote verzorgd en opgevoed. Gelet hierop is sprake van 'family life' tussen de echtgenote en de kinderen als bedoeld in artikel 8 lid 1 EVRM.

Op grond van artikel 1:265g lid 1 BW kan de rechter voor de duur van een ondertoezichtstelling op verzoek van de GI onder meer een omgangsregeling vaststellen voor zover dit in het belang van de minderjarigen noodzakelijk is. Uit lid 3 volgt dat zodra de ondertoezichtstelling is geëindigd, die eerder vastgestelde regeling geldt als een regeling als bedoeld in artikel 1:253a

lid 2 onder a BW, dan wel artikel 1:377a lid 2 BW. Op deze grond kunnen ouders of degenen die in een nauwe persoonlijke betrekking staan tot het kind, de rechter verzoeken een omgangsregeling vast te stellen of het recht op omgang te ontzeggen. Artikel 1:377a lid 3 BW bevat de gronden waarop de rechter het recht op omgang kan ontzeggen.

Anders dan de vader, oordeelt het hof dat sprake was van structureel contact tussen alle grootouders met de kleinkinderen. Voor 'family life' als bedoeld in artikel 8 EVRM is biologisch grootouderschap ontoereikend. Er moet sprake zijn van een zo nauwe persoonlijke betrekking dat een onderzoek naar de mogelijkheden van een omgangsregeling gerechtvaardigd is.

Tijdens de ziekte van hun moeder en na haar overlijden hebben de kinderen ongeveer drie maanden bij grootouders 1 gewoond. Zij hebben samen de eerste periode van rouw doorgemaakt. Ook eerder was er veel contact. Zij woonden vlak bij elkaar, de kinderen bleven geregeld logeren, de grootouders brachten hen soms naar school en zij vierden bijzondere dagen uitgebreid met elkaar. De kinderen brachten ook veel tijd door bij grootouders 2, die hen geregeld naar school brachten en weer ophaalden, en naar sport of naar vriendjes brachten. Zij hadden bij deze grootouders een eigen bed, fietsen en speelgoed en brachten in de vakanties langere periodes bij hen door. De grootouders vervulden aldus een substantiële rol in het leven van de kinderen. Dat de kinderen tijdens en na de ziekteperiode tegen de wil van de vader in en onder druk van derden, zoals de vader stelt, bij grootouders 1 verbleven, doet hier niets aan af. De nauwe persoonlijke betrekking met de kleinkinderen rechtvaardigt een onderzoek naar de mogelijkheden van een omgangsregeling.

De kinderen hebben veel meegemaakt in hun leven. De aanhoudende strijd tussen hun ouders (vanaf 2013) heeft een enorme weerslag op hen gehad, wat zelfs (meerdere keren) heeft geleid tot een ondertoezichtstelling. Het contact tussen de kinderen en hun vader is een paar keer en voor langere tijd verbroken geweest. Beide ouders kregen een nieuwe partner. Na het overlijden van hun moeder hebben de kinderen drie maanden bij grootouders 1 gewoond. Vervolgens zijn de kinderen bij de vader gaan wonen in een andere omgeving en moesten zij van school/sport wisselen. Van een soepele overgang was geen sprake. Het contact tussen de kinderen en hun grootouders, alsook met hun halfbroertje en zijn vader, werd abrupt verbroken.

In weerwil van de eerder getroffen omgangsregeling is van omgang tot op heden geen sprake. Er is alleen tweewekelijks telefonisch contact. De kinderen hebben het hof per brief laten weten dat zij dit genoeg vinden. Het gaat hun nu goed en zij willen geen vaste omgangsregeling, maar zelf contact zoeken wanneer zij daaraan toe zijn.

Er is sprake van een patstelling. De grootouders willen niet meewerken aan mediation zolang de echtgenote daarin ook betrokken is. Tegelijkertijd ziet het hof een starre houding bij de vader en zijn echtgenote die omgang allerm minst lijken te stimuleren en zich afsluiten voor hulpverlening.

De wens van de grootouders om omgang te hebben met hun kleinkinderen is begrijpelijk. Dat is ook in het belang van de kinderen en hun identiteitsontwikkeling. Het is extra van belang omdat grootouders 2 een belangrijke verbinding zijn met hun overleden moeder en halfbroertje, die zij nu niet zien en kunnen leren kennen.

Het hof concludeert dat een omgangsregeling onder genoemde omstandigheden in strijd is met de zwaarwegende belangen van de kinderen. Dat is een ontzeggingsgrond voor contact. Er is sprake van een zeer complex en giftig familiesysteem wat het tot stand brengen van onbelemmerd contact volstrekt onmogelijk maakt, hoezeer deze uitkomst ook valt te betreuren. Om toe te werken naar een situatie waarin op termijn wellicht omgang weer mogelijk zal zijn, moeten alle betrokkenen in beweging komen en, in het belang van de kinderen, over eigen schaduwen heen stappen.

Het hof acht het van belang dat de huidige belcontacten in stand worden gehouden en dat de vader en zijn echtgenote zich van deze gesprekken afzijdig houden en de kinderen hierbij letterlijk en figuurlijk de ruimte geven.

De grootouders hebben op grond van artikel 1:250 BW verzocht een bijzondere curator voor de kinderen te benoemen, zodat zij hun wensen vrij en onbelemmerd kunnen aangeven. Het hof acht dit – daargelaten of sprake is van een belangenstrijd tussen de vader en de kinderen in de zin van dat artikel – niet in het belang van de kinderen. Zij hebben genoeg voor hun kiezen gehad en zijn gebaat bij rust en stabiliteit. Het hof neemt hierbij in aanmerking dat de kinderen hun mening over omgang per brief kenbaar hebben gemaakt. Bovendien geldt dat, ook al zou een curator concluderen dat de kinderen omgang willen, de kern van het probleem daarmee niet is opgelost.

Conclusie

Het hof vernietigt de omgangsregeling en wijst het verzoek tot het vaststellen van een omgangsregeling en het meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-03-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:2327

Zaaknummer: 200.311.625/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vernietiging erkenning na verstrijken wettelijke termijn en gerechtelijke vaststelling vaderschap. Het hof concludeert dat de wettelijke termijn een ontoelaatbare inmenging oplevert in het familie- en gezinsleven van verzoeker en dat het belang van de biologische werkelijkheid in dit geval prevaleert (art. 8 EVRM).

Feiten en omstandigheden

Verzoeker is in 1966 geboren. In 1968 is hij erkend door de man met wie zijn moeder kort daarna trouwde. De juridisch vader en de moeder zijn in 1979 gescheiden. De juridisch vader overleed in 2006. Rond zijn achttiende jaar heeft verzoeker zijn achternaam laten wijzigen in de achternaam van zijn moeder. Voordat zij overleed in 1991, vertelde de moeder aan verzoeker wie zijn vader was. Na haar overlijden heeft hij middels een advocaat die man gevraagd mee te werken aan een DNA-verwantschapsonderzoek. Toen werd verzoeker duidelijk dat er nog een juridische band bestond met de juridisch vader. Uit het DNA-onderzoek volgt dat de man de biologische vader is van verzoeker.

Beoordeling en motivering

Het staat vast dat het verzoek tot vernietiging van de erkenning niet binnen de wettelijke termijn is ingediend. Omdat verzoeker tijdens zijn minderjarigheid bekend werd met het feit dat zijn juridisch vader niet zijn biologische vader was, had hij het verzoek moeten indienen voordat hij 21 jaar werd (art. 1:205 lid 4 BW), maar hij deed dit pas toen hij 55 jaar was.

De erkenning van verzoeker door zijn juridisch vader moet worden gezien in de tijdgeest van dat moment. Zonder erkenning mocht die man van de moeders familie niet met de (ongehuwde) moeder trouwen. Het huwelijk was problematisch en verzoeker heeft nare herinneringen aan zijn juridisch vader die hem anders behandelde dan zijn biologische kinderen.

Verzoeker meende dat hij, door het aannemen van zijn moeders achternaam, alle banden met de juridisch vader had verbroken. Verzoeker vindt de band met de juridisch vader niet te

verteren, en ondervindt er naast psychisch leed ook lichamelijke pijn van. Hij wil dat de biologische werkelijkheid in overeenstemming wordt gebracht met de juridische werkelijkheid, zodat ook voor zijn nakomelingen is vastgelegd van wie zij afstammen. De biologische vader heeft ingestemd met het verwantschapsonderzoek en hij heeft geen bezwaar gemaakt tegen een gerechtelijke vaststelling van zijn vaderschap. Verzoeker hoopt dat als het zwart-op-wit staat dat de biologische vader ook de juridische vader is, er ruimte ontstaat voor meer contact.

Nu de moeder en de juridisch vader zijn overleden, worden hun belangen niet (meer) geschaad als wordt vastgehouden aan de wettelijke termijn.

Het hof concludeert dat onder deze omstandigheden vasthouden aan de wettelijke termijn een ontoelaatbare inmenging oplevert in het familie- en gezinsleven van verzoeker en dat het belang van de biologische werkelijkheid in dit geval prevaleert (art. 8 EVRM). Het hof zal daarom de erkenning vernietigen (art. 1:205 lid 1 BW). Nadat de beslissing tot vernietiging van de erkenning definitief is geworden, wordt de erkenning geacht nooit gevolg te hebben gehad (art. 1:206 lid 1 BW). Er is daarna geen beletsel meer om het vaderschap van de biologische vader vast te stellen. Dat kan op verzoek van het kind (art. 1:207 lid 1 BW). Daarvoor geldt geen wettelijke termijn.

Vernietiging van de erkenning wordt als latere vermelding toegevoegd aan de geboorteakte van het kind (art. 1:20 lid 1 aanhef onder a BW en art. 1:20a lid 1 BW).

Conclusie

Het hof vernietigt de erkenning en stelt – onder voorwaarde dat voornoemde beslissing in kracht van gewijsde is gegaan – het vaderschap van de biologische vader vast.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-02-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:1632

Zaaknummer: 200.313.151

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek meerderjarigenadoptie. De betere band tussen kinderen en hun stiefmoeder dan met hun biologische (juridische) moeder is geen zeer bijzondere omstandigheid die afwijking van het minderjarigheidsvereiste van artikel 1:228 lid 1 onder a BW rechtvaardigt.

Feiten, omstandigheden en verzoeken

Persoon 2 en persoon 1 zijn in 1991 met elkaar gehuwd. Uit dit huwelijk zijn twee (nu meerderjarige) kinderen geboren: persoon 3 en persoon 4. Personen 2 en 1 zijn in 2001 gescheiden. Persoon 2 en verzoekster vormen sinds 2002 samen met persoon 3 en persoon 4 een gezin.

Verzoekster verzoekt om de stiefouderadoptie van persoon 3 en persoon 4 uit te spreken. Hiervoor geeft zij twee redenen. Allereerst het feit dat gebleken is dat er een wens is om de sociale band tussen haarzelf en persoon 3 en persoon 4 ook juridisch vast te leggen. Ten tweede heeft het overlijden van de moeder van verzoekster haar doen beseffen dat het belangrijk is om een daadwerkelijke familieband te hebben met naasten die al in een diepgewortelde familierechtelijke band in de zin van artikel 8 EVRM tot elkaar staan.

Personen 3 en 4 stemmen in met het verzoek. Het contact met persoon 1 is na de echtscheiding minimaal en zij voelen zich door persoon 1 in de steek gelaten. Ze hebben wel een goede band met de verzoekster en vinden dat zij de erkenning als moeder verdient.

Persoon 1 voert verweer. Het verzoek tot stiefouderadoptie doet haar verdriet, daar instemming zou betekenen dat ze 'afstand' doet van haar kinderen en de familierechtelijke betrekkingen worden beëindigd. Persoon 1 voert aan dat het contact met personen 3 en 4 na de echtscheiding is verbroken, maar dat zij dit nog altijd zou willen herstellen. Daarnaast stelt zij dat stiefouderadoptie wettelijk gezien niet meer mogelijk is en er geen reden is om voorbij te gaan aan de wettelijke regeling.

Beoordeling en motivering

De rechtbank verwijst naar artikel 1:227 en 1:228 BW, waarin de gronden en voorwaarden voor adoptie zijn vastgelegd. De rechtbank stelt vervolgens dat niet aan de voorwaarden van minderjarigheid is voldaan, daar personen 3 en 4 beide volwassen zijn. Artikel 1:228 BW is van dwingend recht, zodat de adoptie in beginsel is uitgesloten.

Volgens de verzoekster zou de toepassing van deze voorwaarde in dit geval echter leiden tot een onaanvaardbare doorkruising van het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op bescherming van familieleden en dat er sprake is van bijzondere omstandigheden die de verzochte adoptie rechtvaardigen. Verzoekster is immers al lange tijd in sociaal opzicht de moeder van personen 3 en 4 en wil nu ook juridisch als hun moeder erkend worden.

De rechtbank stelt vast dat er sprake is van door artikel 8 EVRM beschermd familieleden, daar verzoekster en persoon 2, persoon 3 en persoon 4 sinds 2002 een gezin vormen. De rechtbank moet derhalve beoordelen of de weigering tot adoptie een inbreuk in artikel 8 EVRM oplevert. Het enkele feit dat door de weigering van adoptie een feitelijk gezinsverband niet wordt omgezet in juridisch gezinsverband levert geen inbreuk op. Eventueel kan er anderszins nog inbreuk worden gemaakt op het bestaande gezinsleven, indien er sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die een terzijdestelling van voormelde dwingendrechtelijke nationale bepaling (zoals art. 1:228 lid 1 BW) rechtvaardigen. De weigering van een adoptie wegens de enkele meerderjarigheid van het te adopteren 'kind' bij de indiening van het adoptieverzoek zou dan een ongeoorloofde inbreuk op het door artikel 8 EVRM beschermde gezins- en familieleden met zich meebrengen.

De rechtbank heeft gehoord en gezien dat er een hechte band is opgebouwd tussen de verzoekster en personen 3 en 4, maar zal het verzoek toch afwijzen. Er is geen sprake van zeer bijzondere omstandigheden die een uitzondering op de regel tegen meerderjarigenadoptie zouden rechtvaardigen. Dat de band tussen persoon 3, persoon 4 en verzoekster beter is dan de band met hun biologische moeder is op zichzelf geen reden. De goede band tussen persoon 3, persoon 4 en verzoekster zal blijven bestaan, ook zonder dat deze juridisch geformaliseerd wordt. Daarmee is geen sprake van een inbreuk op het recht van artikel 8 EVRM.

Conclusie

De rechtbank houdt vast aan het dwingendrechtelijk gevolg van de termijnoverschrijding voor de indiening van het adoptieverzoek en wijst het verzoek tot adoptie af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:2122

Zaaknummer: C/10/646784 / FA RK 22-7583

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Cassatie in belang der wet. Kan een perspectiefbesluit van de GI op grond van artikel 1:262b BW aan de kinderrechter ter toetsing worden voorgelegd? Is hoger beroep en cassatie mogelijk?

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst. De gecertificeerde instelling (GI) meent dat de minderjarige moet opgroeien in het pleeggezin. De GI heeft de kinderrechter verzocht om een beslissing over het visieverschil tussen de GI en de ouders over het opgroeipectief. Volgens de ouders ligt het opgroeipectief bij de moeder. De kinderrechter heeft de visie van de GI onderschreven. De moeder is in hoger beroep gekomen. Bij beschikking van 26 juli 2022 heeft hof Arnhem-Leeuwarden (ECLI:NL:GHARL:2022:6492) de beschikking van de kinderrechter vernietigd en de GI alsnog niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek tot beoordeling van het perspectiefbesluit op basis van artikel 1:262b BW. Om een beslissing van de Hoge Raad te krijgen, wordt deze beschikking voorgedragen voor cassatie 'in het belang der wet'.

Juridisch kader

Ondertoezichtstelling, uithuisplaatsing en gezagsbeëindiging

Artikel 1:255 lid 1 BW bepaalt dat de kinderrechter een minderjarige onder toezicht kan stellen van een GI indien een minderjarige zodanig opgroeit dat hij in zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd, en (sub b) de verwachting gerechtvaardigd is dat de ouders of de ouder die het gezag uitoefenen binnen een gelet op de persoon en de ontwikkeling van de minderjarige aanvaardbaar te achten termijn, de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding, bedoeld in artikel 1:247 lid 2 BW in staat zijn te dragen. Artikel 1:265b BW regelt de uithuisplaatsing. Het opleggen of verlengen van een ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing is in beginsel alleen toelaatbaar indien er zicht is op terugkeer van het kind naar de ouders.

De gezagsbeëindiging is geregeld in artikel 1:266 BW. De rechtbank heeft de bevoegdheid om het gezag van een ouder over een of meer van zijn kinderen te beëindigen, indien de minderjarige zodanig opgroeit dat hij in zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd, en de ouder

niet in staat is de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige op zich te nemen binnen een voor de persoon en de ontwikkeling van de minderjarige aanvaardbare termijn.

Met het criterium van de aanvaardbare termijn in voornoemde artikelen heeft de wetgever tot uitdrukking willen brengen dat stabiliteit en continuïteit in de opvoeding van een kind belangrijk is. Beoogd is herhaaldelijke, zich over jaren uitstrekkende, verlengingen van een ondertoezichtstelling met uithuisplaatsing zonder perspectief op terugplaatsing bij de ouders niet meer mogelijk te doen zijn. De bedoeling van de wetgever is dus dat een ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing een tijdelijk karakter hebben. Een van de doelen van deze kindbeschermingsmaatregel is de hereniging van ouders en kind. Het uitgangspunt van gezinshereniging volgt ook uit de vaste jurisprudentie van het EHRM (EHRM 10 september 2019, 37283/13, ECLI:CE:ECHR:2019:0910JUD003728313 (*Strand Lobben e.a./Noorwegen*) en EHRM 10 maart 2020, 14652/16, ECLI:CE:ECHR:2020:0310JUD001465216 (*Hernehult/Noorwegen*) en EHRM 10 maart 2020, 39710/15, ECLI:CE:ECHR:2020:0310JUD003971015 (*Pedersen/Noorwegen*)).

Het perspectiefbesluit

Als gedurende de uithuisplaatsing blijkt dat het niet in het belang van het kind is om hem weer thuis te laten wonen, kan de GI het besluit nemen dat terugplaatsing bij de ouders niet meer aan de orde is en dat het perspectief van het kind elders ligt. Deze beslissing wordt het opvoedingsbesluit of perspectiefbesluit genoemd. Een tijdig genomen opvoedingsbesluit zorgt voor meer duidelijkheid bij ouders en pleegouders over de plek waar het kind zal opgroeien. Hoewel aan het perspectiefbesluit geen juridische status wordt toegekend, heeft het vaak wel direct gevolgen voor de hulpverlening en omgangsmomenten met de ouders. De hulpverlening is dan niet meer gericht op het werken aan thuisplaatsing en omgang met de ouder(s) wordt veelal afgebouwd. De bedoeling van de wetgever is dat de GI, indien blijkt dat ouders niet binnen een aanvaardbare termijn de verantwoordelijkheid voor verzorging en opvoeding op zich kunnen nemen (het perspectiefbesluit), de raad verzoekt om onderzoek te doen naar de noodzaak van gezagsbeëindiging. Aan de gronden voor ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing wordt dan immers niet meer voldaan, omdat niet meer gewerkt wordt naar thuisplaatsing van het kind. De wet verbindt hier echter geen sanctie aan. Vaak verstrijkt er veel tijd tussen het perspectiefbesluit en het moment waarop de rechter voor het eerst kennisneemt van dat besluit. Het gevolg kan zijn dat kinderrechters voor een voldongen feit worden geplaatst. De hulpverlening is al langere tijd gericht op het verblijf van het kind in het pleeggezin en daarmee niet meer op het verbeteren van de thuissituatie. Thuisplaatsing is dan ook vaak niet mogelijk, terwijl de aanvaardbare termijn eraan in de weg staat dat alsnog wordt gepoogd om de thuissituatie te verbeteren.

Advies Raad voor Strafrechtstoepassing en Jeugdbescherming (RSJ) en reactie minister

De RSJ heeft op 18 december 2020 advies uitgebracht over het perspectiefbesluit. Zij acht het van belang dat een perspectiefbesluit, vanwege de verstrekende gevolgen voor het privéleven en familie- en gezinsleven van ouders en kind, met rechtswaarborgen is omkleed. Volgens de RSJ ontbreekt er een adequate rechtspositieregeling voor betrokkenen. Zij adviseert het perspectiefbesluit een formele (wettelijke) status te geven waaraan een procedure bij de kinderrechter is gekoppeld en doet aanbevelingen voor totstandkoming en toetsing van het perspectiefbesluit.

De Minister voor Rechtsbescherming heeft op 25 maart 2021 (*Kamerstukken II* 2020/21, 31839, nr. 769) aan de Tweede Kamer aangegeven geen meerwaarde te zien in het realiseren van de rechtsbescherming van kinderen en ouders in een zelfstandige rechtspositieregeling. Hij is het eens met het advies van de RSJ dat het perspectiefbesluit moet (kunnen) worden getoetst door de kinderrechter, maar ziet hiervoor mogelijkheden binnen het bestaande juridische kader van de gezagsbeëindigende maatregel. Wel wil de minister door het maken van afspraken met de betrokken instanties tot een betere werkwijze komen die aan ouders en kinderen een betere rechtsbescherming biedt binnen het bestaande kader.

Bij brief van 18 november 2022 aan de Tweede Kamer (*Kamerstukken II* 2022/23, 31839, nr. 913) heeft de minister opgemerkt dat het perspectiefbesluit nog geen wettelijke basis heeft. Daarom zijn de GI's op zoek gegaan naar mogelijkheden om binnen het wettelijke kader het perspectiefbesluit steeds direct of indirect te laten toetsen door de kinderrechter. De werkwijze is dat als GI's een perspectiefbesluit hebben genomen, zij zo snel mogelijk het besluit voorleggen aan de kinderrechter via de geschillenregeling bij de ondertoezichtstelling (directe toets) of via een verzoek tot verlenging van de machtiging uithuisplaatsing (indirecte toets). Een toets van het perspectiefbesluit via de geschillenregeling wordt door sommige kinderrechtshouders niet mogelijk geacht. Partners voor Jeugd (een overkoepelend samenwerkingsverband van twee GI's) heeft daarom aan de procureur-generaal bij de Hoge Raad (P-G) verzocht cassatie in het belang der wet in te stellen tegen een uitspraak van het hof Arnhem-Leeuwarden van 26 juli 2022 om rechtseenheid te verkrijgen voor het laten toetsen van het perspectiefbesluit via de geschillenregeling. De minister ondersteunt dit verzoek en zal ook zelf de P-G verzoeken cassatie in het belang der wet in te stellen, omdat er een urgent belang is om te weten hoe de Hoge Raad hier tegenaan kijkt. Ondertussen werkt de minister met de sector aan een structurele oplossing voor een rechterlijke toets van het perspectiefbesluit door hiervoor een wettelijke basis te creëren.

Geschillenregeling en schriftelijke aanwijzing

Artikel 1:262b BW bepaalt dat geschillen die de uitvoering van de ondertoezichtstelling betreffen, voor zover die niet vallen onder artikel 4.2.1 Jeugdwet, aan de kinderrechter kunnen worden voorgelegd. De kinderrechter neemt een zodanige beslissing als hem in het belang van de minderjarige wenselijk voorkomt.

Het artikel is ingevoerd bij wet van 12 maart 2014 (Wet herziening kinderbeschermingsmaatregelen, *Stb.* 2014, 130) en op 1 januari 2015 in werking getreden. Het artikel is dankzij een amendement in het wetsvoorstel terechtgekomen en is geïnspireerd door de geschillenregeling in gezagskwesaties. Invoering van de geschillenregeling is als volgt door de indiener van het amendement toegelicht (*Kamerstukken II* 2010/11, 32015, nr. 38, p. 1-2).

Gedurende de uitvoering van de ondertoezichtstelling is het mogelijk dat er tussen ouders, kinderen, pleegouders of zorgaanbieders verschillen van mening ontstaan over de aanpak van de problemen. Soms lukt het niet om die problemen op te lossen en verschillen van mening in goed overleg te overbruggen, hetgeen als gevolg heeft dat het conflict een goede samenwerkings- of vertrouwensrelatie tussen betrokkenen in de weg staat en de behartiging van de belangen van de minderjarigen kan belemmeren. Om deze reden wordt voorgesteld om een geschillenregeling in te voeren. Het geschil dient weggenomen te worden opdat de uitvoering van de ondertoezichtstelling verbeterd kan worden.

Een beschikking op grond van de geschillenregeling van artikel 1:262b BW behoort volgens artikel 807 Rv tot de beslissingen waartegen geen hoger beroep of cassatie openstaat. Daarbij is aangesloten bij de regeling van de schriftelijke aanwijzing in artikel 1:263-1:265 BW. Volgens vaste rechtspraak kan echter in bepaalde gevallen de uitsluiting van de hogerberoepsmogelijkheid worden doorbroken voor zover erover wordt geklaagd dat de rechter de desbetreffende regel ten onrechte niet heeft toegepast, buiten het toepassingsgebied van de desbetreffende regel is getreden of bij het nemen van zijn beslissing zodanig essentiële vormen niet in acht heeft genomen dat niet meer kan worden gesproken van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak. Onder essentiële vormen vallen ook fundamentele rechtsbeginselen.

Zoals hiervoor al aan de orde is gekomen, heeft het perspectiefbesluit vaak gevolgen voor de inzet van hulpverlening bij ouders en worden contactmomenten tussen ouder(s) en kind vaak teruggebracht. Deze beslissing heeft dus gevolgen voor de uitvoering van de ondertoezichtstelling. Om die reden is de advocaat-generaal (A-G), evenals Laterveer, (B. Laterveer, 'De opvoedbeslissing', *FJR* 2020/41, onder 4) van mening dat het perspectiefbesluit de uitvoering van de ondertoezichtstelling betreft en dus via de geschillenregeling aan de kinderrechter kan worden voorgelegd. Indien naast het stoppen van de hulpverlening gericht op het terugplaatsen van het kind bij de ouder(s) ook de contactmomenten van de ouder(s)

worden beperkt en dat is neergelegd in een schriftelijke aanwijzing in de zin van artikel 1:265f BW, kunnen de met het gezag belaste ouder(s) en de minderjarige van 12 jaar of ouder zich ingevolge artikel 1:264 BW tot de kinderrechter wenden. Daar waar hoger beroep is uitgesloten in geval van een aanwijzing in de zin van artikel 1:263 BW, sluit artikel 807 Rv hoger beroep in geval van een beslissing op grond van artikel 1:265f BW niet uit. De achterliggende gedachte is dat naar analogie met andere beslissingen over het omgangsrecht hoger beroep is toegelaten. Indien na het perspectiefbesluit echter geen schriftelijke aanwijzing wordt gegeven, ontbreekt de rechtsingang van artikel 1:264 BW. Bovendien moet bij deze rechtsingang het initiatief van de ouder(s) of het kind komen, terwijl bij de geschillenregeling van artikel 1:262b BW ook de GI het geschil aan de rechter kan voorleggen.

Kinderrechters verklaren verzoekers niet-ontvankelijk in een verzoek op grond van artikel 1:262b BW als zij geschillen op een andere grond aan de rechter kunnen voorleggen. De vraag is dan of het perspectiefbesluit in het kader van de geschillenregeling van artikel 1:262b BW aan de rechter kan worden voorgelegd, omdat bij een verzoek om gezagsbeëindiging de vraag naar voren komt waar het perspectief van het kind ligt. In de loop van de jaren is deze vraag in de rechtspraak verschillend beantwoord.

Het perspectiefbesluit in de rechtspraak

Bij beschikking van 1 februari 2016 verklaarde het hof Amsterdam (ECLI:NL:GHAMS:2016:912) het hoger beroep gericht tegen de toetsing van het perspectiefbesluit door de kinderrechter niet-ontvankelijk. Volgens het hof voorziet de wet niet in een mogelijkheid dat de GI formeel verzoekt een opvoedbesluit bij rechterlijke uitspraak te bekrachtigen.

De rechtbank Noord-Holland toetste in de beslissing vóór de uitspraak van het hof Amsterdam het perspectiefbesluit in het kader van een machtiging uithuisplaatsing. Ook de rechtbank Rotterdam oordeelde dat de moeder de beleidslijn van de GI kan laten toetsen in het hoger beroep tegen de machtiging uithuisplaatsing, maar dat dit niet mogelijk is in de geschillenregeling (Rb. Rotterdam 26 augustus 2016, ECLI:NL:RBROT:2016:10485).

Nadat de minister in de beleidsreactie op het advies van de RSJ had gereageerd en aangaf dat de geschillenregeling een mogelijkheid bood om het perspectiefbesluit aan de rechter voor te leggen, oordeelde de rechtbank Zeeland-West-Brabant toch bij beschikking van 14 oktober 2021 (ECLI:NL:RBZWB:2021:5357) dat er geen wettelijke basis is om een perspectiefbesluit tussentijds en op korte termijn te laten toetsen door een rechtbank.

In haar conclusie van 19 maart 2021 (ECLI:NL:PHR:2021:283, onder 2.24) heeft de A-G het standpunt ingenomen dat het perspectiefbesluit op grond van de geschillenregeling van artikel

1:262b BW aan de kinderrechter kan worden voorgelegd. Bij beschikking van 12 mei 2022 oordeelde de rechtbank Zeeland-West-Brabant met een verwijzing naar deze conclusie dat een perspectiefbesluit via de geschillenregeling aan de rechter ter toetsing kan worden voorgelegd (Rb. Zeeland-West-Brabant 12 mei 2022, ECLI:NL:RBZWB:2022:2824).

Ook andere kinderrechtbanken hebben op nagenoeg dezelfde gronden geoordeeld dat het perspectiefbesluit via de geschillenregeling van artikel 1:262b BW kan worden getoetst.

Bij beschikking van 14 juni 2022 kwam het hof Arnhem-Leeuwarden tot het oordeel dat in het huidige systeem van de wet de vraag waar het opgroeiperspectief van een kind ligt, aan de orde komt in het kader van een verzoek om gezagsbeëindiging. De rechtbank had in de bestreden beschikking de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige verlengd en overwogen dat het opgroeiperspectief bij de pleegouders lag. Het hof oordeelde dat de ouders geen grief hadden aangevoerd tegen de verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige, zodat het hof die beslissing niet inhoudelijk behoeft te beoordelen. Ten aanzien van de overwegingen van de rechtbank over het perspectiefbesluit overwoog het hof:

‘Door in het kader van een verzoek tot verlenging van de machtiging uithuisplaatsing naar aanleiding van een genomen perspectiefbesluit van de GI dat besluit te toetsen en vervolgens te overwegen en (in de overwegingen) te beslissen dat het opgroeiperspectief van [de minderjarige] niet bij haar ouders ligt, zoals in deze zaak door de rechtbank in de bestreden beschikking gedaan, spreekt de rechtbank voor haar beurt en komt de rechtsbescherming van de ouders in het geding. Een zogenaamd perspectiefbesluit van de GI heeft geen wettelijke basis zodat de ouders van dat besluit en van een daarop betrekking hebbende instemmende overweging van de rechtbank niet in hoger beroep kunnen komen, terwijl het wel als een beslissing van de rechtbank over het perspectief wordt begrepen, niet alleen door de ouders en de GI, maar ook door de rechtbank zelf (ECLI:NL:GHARL:2022:4835, en bij beschikking van 11 oktober 2022, ECLI:NL:GHARL:2022:8741 nogmaals herhaald).

Het hof Den Haag heeft zich in het kader van een verzoek machtiging uithuisplaatsing bij beschikking van 7 oktober 2022 (ECLI:NL:GHDHA:2022:2172) wel bevoegd geacht om zich uit te laten over het perspectief van de minderjarige, hoewel het in die procedure strikt genomen niet ging om die vraag. Ook de rechtbank Overijssel oordeelde op 10 januari 2023 dat hoewel formeel-juridisch enkel aan de rechtbank het verzoek tot verlenging van de machtiging uithuisplaatsing voorligt, het in die zaak draait om het visieverschil over het doel waaraan wordt gewerkt in het kader van de ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing. De rechtbank overweegt dat de mogelijkheid om het perspectiefbesluit ter toetsing aan de rechtbank voor te leggen ontbreekt in de wet. Hoewel de wet op dit moment veelal zo wordt uitgelegd dat op het moment dat de GI beslist dat het perspectief niet meer thuis ligt, de raad

moet worden verzocht onderzoek te doen naar gezagsbeëindiging, is de rechtbank van oordeel dat de huidige praktijk zich niet leent voor een dergelijke zwart-witbenadering. Van een onderzoek naar gezagsbeëindiging is in deze zaak geen sprake, terwijl de GI al enige tijd geleden heeft bepaald dat het perspectief van de minderjarige in het pleeggezin ligt. Deze koerswijziging van de GI grijpt echter wel zodanig diep in op het recht op familie- en gezinsleven van de moeder, dat de rechtbank van oordeel is dat een rechterlijke toetsing van dit perspectiefbesluit moet plaatsvinden binnen het kader van het voorliggende verzoek tot verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing (Rb. Overijssel 10 januari 2023, ECLI:NL:RBOVE:2023:169). De rechtbank Den Haag heeft in twee kort na elkaar gegeven beschikkingen (3 februari 2023, ECLI:NL:RBDHA:2023:1148 en 13 februari 2023, ECLI:NL:RBDHA:2023:1571) geoordeeld dat het perspectiefbesluit in het kader van de geschillenregeling van artikel 1:262b BW aan de rechter kan worden voorgelegd, maar dat er voor een expliciete bekrachtiging van de opvoedvisie onvoldoende wettelijke grondslag is.

Literatuur

Laterveer is van mening dat er meer rechtsbescherming moet komen tegen het perspectiefbesluit. Hij meent dat de tekst van artikel 1:262b BW en de wetsgeschiedenis niet uitsluiten dat een perspectiefbesluit in de geschillenregeling aan de rechter wordt voorgelegd. Een opvoedbeslissing betreft bij uitstek de uitvoering van de ondertoezichtstelling. Uit het oogpunt van rechtsbescherming zouden GI's ouders erop kunnen wijzen dat de opvoedbeslissing desgewenst via de geschillenregeling aan de kinderrechter kan worden voorgelegd. Dat geldt dan voor de situatie dat de GI niet het voornemen heeft binnen afzienbare tijd andere (formele) stappen te nemen over het opvoedperspectief. Het zou echter het beste zijn als het perspectiefbesluit wordt geformaliseerd en de wet de GI verplicht de opvoedbeslissing ter toetsing/bekrachtiging voor te leggen aan de kinderrechter. In de wet zou kunnen worden bepaald dat het bij het opvoedbesluit gaat om een besluit in de zin van artikel 1:3 Awb, met als voordeel dat de opvoedbeslissing moet voldoen aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (B. Laterveer, 'De opvoedbeslissing', *FJR* 2020/41).

Ook Capelleveen en Van der Zon zijn van mening dat het perspectiefbesluit in het kader van de geschillenregeling van artikel 1:262b BW aan de kinderrechter kan worden voorgelegd. Ook in die gevallen waarin een perspectiefbesluit enkele maanden voordat een machtiging afloopt, wordt genomen, zouden verzoekers ontvankelijk moeten zijn wanneer zij dit besluit in het kader van de geschillenregeling willen voorleggen aan de kinderrechter. Het perspectiefbesluit kan immers verstrekken gevolgen hebben waartegen zowel een ouder, als het kind zich moet kunnen verweren. Nu het perspectiefbesluit blijkens de jurisprudentie ook niet kan worden gezien als een besluit in de zin van de Awb, biedt de wet geen andere rechtsingang om te klagen over het opvoedingsbesluit (N. van Capelleveen & K. van der Zon,

‘Gezagsbeëindiging. Het kind tegenover de ouder?’, in M.R. Bruning, K.F.M. Lope & E.C.C. Punselie (red.), *De invloed van 30 jaar Kinderrechtenverdrag in Nederland. Perspectieven voor de rechtspraak* (Recht en Praktijk, nr. PFR 7), Deventer: Wolters Kluwer 2020, p. 86-87).

Lam en Schepens kunnen het standpunt van de minister in zijn beleidsreactie van 25 maart 2021 volgen als het gaat om het voorkomen van onnodige juridisering door het realiseren van een zelfstandige rechtspositieregeling voor het perspectiefbesluit. Maar zij zien in de praktijk tegelijkertijd dat, los van de lange doorlooptijd van het proces voor een gezagsbeëindigende maatregel (inclusief de mogelijkheid van hoger beroep), maatwerk nodig is om ouders en minderjarigen tijdig een rechtsingang te bieden. Bovendien is volgens hen niet in alle situaties een gezagsbeëindiging wenselijk (en op grond van rechtspraak haalbaar) terwijl het perspectief wat de GI betreft helder is. In dergelijke gevallen is het in het belang van ouders en minderjarigen dat een rechterlijke toets mogelijk is.

Toetsing van het perspectiefbesluit via de geschillenregeling is volgens Van der Hoeven ideaal, maar niet vanzelfsprekend. Hij wijst daarvoor naar de uitspraken van het hof Arnhem-Leeuwarden waarin is geoordeeld dat een perspectiefbesluit niet op grond van de geschillenregeling aan de kinderrechter kan worden voorgelegd en de uitspraak van het hof 's-Hertogenbosch waarin is geoordeeld dat het perspectiefbesluit wel op grond van de geschillenregeling aan de kinderrechter kan worden voorgelegd en dat daarvan zelfs hoger beroep openstaat (J. van der Hoeven, ‘Tijdelijke rechtsbescherming gezocht’, *FJR* 2023/6).

Middel van cassatie en visie A-G

Teneinde een beslissing van de Hoge Raad te verkrijgen, wordt de beschikking van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 26 juli 2022 voorgedragen voor cassatie ‘in het belang der wet’. Als middel wordt voorgedragen: schending van het recht – in het bijzonder van het bepaalde in artikel 1:262b BW – doordat het hof heeft miskend dat een geschil over het door de GI genomen perspectiefbesluit in het kader van een ondertoezichtstelling met uithuisplaatsing zonder dat direct om een gezagsbeëindiging wordt verzocht een geschil betreft over de uitvoering van de ondertoezichtstelling dat via de geschillenregeling van artikel 1:262b BW aan de kinderrechter kan worden voorgelegd.

Hoewel door een perspectiefbesluit de uitvoering van de kinderbeschermingsmaatregel een andere invulling kan krijgen, komt in beginsel pas bij het verzoek om een gezagsbeëindigende maatregel in de zin van artikel 1:266 BW de vraag aan de orde of het perspectief van het kind nog wel bij de ouders ligt. Indien het perspectiefbesluit inhoudt dat het perspectief bij de pleegouders ligt, krijgt de ondertoezichtstelling een andere invulling. Via de geschillenregeling van artikel 1:262b BW kunnen geschillen over de uitvoering van ondertoezichtstelling aan de

kinderrechter worden voorgelegd.

In de rechtspraak wordt geworsteld met de vraag of – en, zo ja, in welke gevallen – toepassing van de algemene regel in artikel 1:262b BW de bijzondere regeling in artikel 1:266 BW doorkruist. De meest resolute oplossing is die van het hof Arnhem-Leeuwarden, dat de toepassing van artikel 1:262b BW uitsluit indien het gaat om een geschil over het perspectiefbesluit. In die strikte rechtsopvatting zal zich nooit de situatie kunnen voordoen dat het perspectiefbesluit vóór een verzoek om gezagsbeëindiging aan de rechter wordt voorgelegd.

Daartegenover staat dat – nadat de GI het perspectief van het kind heeft bepaald – niet altijd gezagsbeëindiging volgt of dat hier nog een lange tijd overheen gaat. Intussen wordt de uitvoering van de ondertoezichtstelling wel aan dit perspectief aangepast in die zin dat dit leidt tot een ingrijpende wijziging in de hulpverlening en de contactmomenten tussen de ouder(s) en de minderjarige. Deze ouder(s) krijgen dan niet de kans om het perspectiefbesluit door de rechter te laten toetsen, terwijl er wel sprake is van inmenging in het gezinsleven die het directe gevolg is van het perspectiefbesluit.

Artikel 8 EVRM brengt een plicht mee voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden en verschaft tevens een basis voor gezinsleden om hun belangen in rechte te doen gelden. Het Europese Hof stelt nadrukkelijk dat, gelet op de ernstige gevolgen van beslissingen met betrekking tot maatregelen van kindbescherming, ouders in het besluitvormingsproces betrokken moeten worden en wel op zodanige wijze dat met hun belangen behoorlijk rekening wordt gehouden (EHRM 8 juli 1987, Series A, vol. 121, *NJ* 1988/828, m.nt. EAA (*W/UK*)). Is dat niet het geval dan is er sprake van een inbreuk op hun gezinsleven, en is de inmenging die het gevolg is van een zodanige procedure niet noodzakelijk in de zin van artikel 8 lid 2 EVRM (EHRM 17 december 2002, 35731/97, *ECLI:CE:ECHR:2002:1217JUD003573197 (Venema/Nederland)*, zie ook EHRM 21 september 2006, 12643/02, *ECLI:CE:ECHR:2006:0921JUD001264302 (Moser/Oostenrijk)*). Ook de Hoge Raad was in de uitspraak van 30 maart 2018, *ECLI:NL:HR:2018:463* van oordeel dat een persoon die aanspraak kan maken op bescherming van zijn familie- en gezinsleven, of zijn privéleven in de zin van artikel 8 lid 1 EVRM, tevens aanspraak erop kan maken dat hij in voldoende mate betrokken wordt in het besluitvormingsproces dat kan leiden tot een inmenging in dat familie- en gezinsleven respectievelijk dat privéleven.

Hoewel artikel 1:266 BW een wettelijke basis geeft om te toetsen waar het perspectief van het kind ligt, is een verzoek om een gezagsbeëindiging niet altijd in het belang van het kind. Het is voor een kind wel van belang om te weten waar hij op mag groeien. Om onzekerheid bij het kind weg te nemen waar hij opgroeit, al dan niet in aanloop naar gezagsbeëindiging, wordt een

perspectiefbesluit genomen. Het ontbreken van hulp gericht op thuisplaatsing en een lange periode tussen het perspectiefbesluit en de eerstvolgende zitting bij de kinderrechter (verlenging ondertoezichtstelling of gezagsbeëindiging) beïnvloedt de aanvaardbare termijn waarbinnen een kind nog teruggeplaatst kan worden. Ouders en kinderen hebben er recht op dat een dergelijk ingrijpend besluit zo spoedig mogelijk door een rechter wordt getoetst. Zonder rechterlijke toets van het perspectiefbesluit bestaat het gevaar dat dit leidt tot een de facto beslissing, omdat het belang van het kind met zich brengt dat gelet op het tijdsverloop de vroegere situatie niet meer hersteld kan worden.

Indien het geschil over het opvoedperspectief niet op een andere wijze aan de rechter wordt voorgelegd, bijvoorbeeld omdat de GI de gezagsbeëindiging een te verstrekkende maatregel acht, brengen artikel 6 en 8 EVRM met zich mee dat het perspectiefbesluit via de geschillenregeling door een rechter wordt getoetst. Dezelfde bescherming moet geboden worden als een perspectiefbesluit niet binnen afzienbare tijd gevolgd wordt door een verzoek verlenging uithuisplaatsing of een verzoek tot gezagsbeëindiging. Daarbij speelt mee dat de GI voor dat laatste verzoek afhankelijk is van de Raad voor de Kinderbescherming. Dit biedt de ouder(s) dan enige rechtsbescherming om tegen het perspectiefbesluit en de gevolgen daarvan op te komen. Bovendien kan de kinderrechter via de geschillenregeling van artikel 1:262b BW een perspectiefbesluit en de gevolgen voor de hulpverlening en contactmomenten met de ouder(s) bijstellen. De kinderrechter loopt daarmee niet vooruit op een beslissing over een gezagsbeëindiging. Immers, het verzoek tot gezagsbeëindiging zal ex nunc getoetst moeten worden en de rechter zal dan weer alle rechten en belangen moeten afwegen.

Blijft over het probleem dat de rechtsbescherming van artikel 1:262b BW beperkt is, nu hoger beroep en cassatie via artikel 807 Rv uitgesloten lijkt. Het hof 's-Hertogenbosch is van oordeel dat, gelet op het feit dat een perspectiefbesluit diep ingrijpt in het gezinsleven van een ouder en kind, een ruime rechtsbescherming moet worden geboden, waarbij men niet afhankelijk is van een beroep op doorbrekingsgronden. Het hof 's-Hertogenbosch sluit daarvoor aan bij de verzoeken van de GI in het kader van de ondertoezichtstelling en de uithuisplaatsing die leiden tot beslissingen waarvan wel hoger beroep mogelijk is, zoals de verzoeken van de GI om een contact- of omgangsregeling te beperken of verzoeken van de GI gebaseerd op artikel 1:265e BW. Hoger beroep en cassatie van een bepaling die uitgesloten is van een gewoon rechtsmiddel staan desalniettemin open indien erover wordt geklaagd dat de rechter een bepaalde regeling ten onrechte niet heeft toegepast, de rechter buiten het toepassingsgebied van de regeling is getreden of een zodanig fundamenteel rechtsbeginsel heeft geschonden dat niet meer gesproken kan worden van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak. De derde grond staat in de sleutel van de beginselen van behoorlijke rechtspleging, zoals die onder andere in artikel 6 lid 1 EVRM tot uitdrukking zijn gebracht. De rechtspraak over de

mogelijkheid van doorbreking van een rechtsmiddelenverbod kan worden gezien tegen de achtergrond van het begrip ‘fair trial’ in artikel 6 EVRM, in verbinding met artikel 94 Grondwet. De Hoge Raad heeft bij beschikking van 13 juli 2012 geoordeeld dat uit de doorbrekingsrechtspraak niet af te leiden valt dat een beroep op artikel 8 EVRM een uitzondering op het rechtsmiddelenverbod rechtvaardigt. Annotator Th. De Boer merkt daarover op dat artikel 8 EVRM gericht is op de bescherming van het recht op ‘family life’, maar zelf geen waarborgen biedt voor een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak. Een eventuele schending van artikel 8 EVRM levert dus geen doorbrekingsgrond op (HR 13 juli 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW7476, NJ 2013/257, m.nt. Th. De Boer). Uit artikel 6 EVRM kan geen recht op hoger beroep afgeleid worden. Ook de Hoge Raad heeft erkend dat artikel 6 EVRM niet de waarborg inhoudt van een recht op hoger beroep. Daarmee zou de weg via de doorbrekingsgronden zijn afgesneden. Volgens de A-G is de enige mogelijkheid om van een perspectiefbesluit in hoger beroep te komen als er in het perspectiefbesluit beperkingen worden aangebracht in de contacten tussen ouder en kind. Dit betreft dan namelijk een schriftelijke aanwijzing in de zin van artikel 1:265f BW waarvan wel hoger beroep en cassatie mogelijk is. Een oplossing zou dus kunnen zijn dat de GI in het perspectiefbesluit een schriftelijke aanwijzing opneemt over de beperking van de contacten waardoor dit besluit in ieder geval op dat punt ook in hoger beroep en cassatie getoetst kan worden. Het komt de A-G voor dat het aan de wetgever is om hoger beroep van de geschillenregeling waarin een perspectiefbesluit is getoetst, mogelijk te maken door aanpassing van artikel 807 Rv. Hoe dan ook, gewenst is dat de Hoge Raad zich uitspreekt over de vraag of het perspectiefbesluit een geschil betreft dat de uitvoering van de ondertoezichtstelling betreft en via de geschillenregeling van artikel 1:262b BW aan de rechter kan worden voorgelegd.

Vordering

De vordering strekt tot vernietiging van de bestreden beschikking in het belang der wet met bepaling dat de vernietiging geen nadeel toebrengt aan de door partijen verkregen rechten.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2023

ECLI: ECLI:NL:PHR:2023:310

Zaaknummer: 23/00156

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uit richtinggevende jurisprudentie van de Hoge Raad volgt dat bij eenhoofdig gezag een grondslag bestaat om de keuzevrijheid van de met het gezag belaste ouder ten aanzien van de woonplaats van het kind te beperken, indien deze ouder niet voldoet aan de verplichting om omgang tussen het kind en de andere ouder te bevorderen (art. 1:247 lid 3 BW). Een rechter mag dan maatregelen treffen en een verbod om met het kind te verhuizen, dan wel een bevel om met het kind terug te verhuizen kan een passende maatregel zijn. In dit geval verbiedt de rechtbank de vrouw om met de minderjarige naar Frankrijk te verhuizen, dan wel beveelt de rechtbank terugverhuizing van de vrouw met de minderjarige naar gemeente X, althans Nederland op straffe van een dwangsom.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw hebben een affectieve relatie gehad in Frankrijk waar de minderjarige geboren is. Alle betrokkenen hebben de Nederlandse nationaliteit. De man heeft de minderjarige erkend en partijen hadden eveneens het gezamenlijk gezag. Op een later moment heeft de rechtbank bepaald dat voortaan het gezag aan alleen de vrouw toekomt. De vrouw heeft nu het eenhoofdig gezag over de minderjarige. De vrouw en de minderjarige wonen sinds begin 2023 in Frankrijk.

De man verzoekt in deze procedure onder andere om a) de partijen opnieuw met het gezamenlijke gezag te belasten, b) de vrouw te verbieden om samen met de minderjarige naar het buitenland te verhuizen of te gelasten dat de vrouw moet terugverhuizen naar Nederland op straffe van een dwangsom van € 250 per dag, c) een zorg/-omgangsregeling vast te stellen en d) diverse verzoeken in het kader van de informatie- en consultatieverplichting van de vrouw. De vrouw voert verweer. Bij wijze van zelfstandig verzoek verzoekt zij de rechtbank om te bepalen dat de man eens per twee maanden op zaterdag en zondag omgang kan hebben met de minderjarigen in de buurt van de verblijfplaats zonder overnachting en dat er iedere

week een videobelmoment zal plaatsvinden.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft geadviseerd over het gezamenlijk gezag. Volgens de raad is er op dit moment onvoldoende basis is om de ouders gezamenlijk met het ouderlijk gezag over de minderjarige te belasten.

Beoordeling en motivering

Ten aanzien van het verzoek over het herstel in het gezamenlijke gezag oordeelt de rechtbank als volgt. Op grond van artikel 1:253o BW kan een beslissing waarbij een ouder ingevolge artikel 1:253n BW alleen met het gezag is belast op verzoek van de ouders of een van hen door de rechtbank worden gewijzigd op grond dat nadien de omstandigheden zijn gewijzigd of dat bij het nemen van de beslissing van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan. Volgens de rechtbank zijn de omstandigheden gewijzigd en daarom is de man ontvankelijk in zijn verzoek. Gebleken is dat de man momenteel beschikt over een woon-/verblijfplaats in Nederland en dat hij voldoende bereikbaar is. Daarmee zijn de omstandigheden die destijds hebben geleid tot wijziging van het gezag nu niet meer aanwezig. Niet elke wijziging van omstandigheden rechtvaardigt herstel in het gezag. De rechtbank moet beoordelen of gezamenlijk gezag ook in het belang van de minderjarige is. Met de raad is de rechtbank van oordeel dat gezamenlijk gezag op dit moment te risicovol is. Eerst moet de onderlinge communicatie tussen de ouders verbeteren en moet de situatie voor de minderjarige stabiliseren. Ouders worden verwezen naar een zorgtraject in het kader aan het UHA. Omdat de ouders in de gelegenheid worden gesteld deel te nemen aan het UHA-zorgtraject, beslist de rechtbank op dit moment niet over de verzoeken tot herstel van het gezamenlijk gezag en vaststelling van een definitieve omgangsregeling, maar houdt zij de beslissing daarover aan voor de duur van negen maanden.

Ten aanzien van het verzoek tot een verhuisverbod of terugverhuisgebod oordeelt de rechtbank als volgt. Sinds de beëindiging van het gezamenlijke gezag van de ouders is de vrouw gerechtigd om zelfstandig de woonplaats van de minderjarige te bepalen. Uit richtinggevend jurisprudentie van de Hoge Raad (HR 15 oktober 2021, ECLI:NL:HR:2021:1513) volgt echter dat bij eenhoofdig gezag een grondslag bestaat om de keuzevrijheid van de met het gezag belaste ouder ten aanzien van de woonplaats van het kind te beperken, indien deze ouder niet voldoet aan de verplichting om omgang tussen het kind en de andere ouder te bevorderen (art. 1:247 lid 3 BW). Op grond van artikel 8 EVRM is de rechter in zodanig geval gehouden alle in het gegeven geval gepaste maatregelen te nemen om de met het gezag belaste ouder ertoe te bewegen alsnog medewerking te verlenen aan omgang tussen het kind en de andere ouder. Een verbod om met het kind te verhuizen, dan wel een bevel om met het kind terug te verhuizen, kan een passende maatregel zijn. Naar het oordeel van de rechtbank is het

in het belang van de minderjarige dat beide ouders op structurele en regelmatige basis betrokken zijn in zijn leven. Daarbij vindt de rechtbank het, met het oog op de leeftijdsfase waarin de minderjarige zich momenteel bevindt, van groot belang dat de minderjarige een veilige gehechtheidsrelatie kan opbouwen met zijn vader. De rechtbank stelt echter vast dat voormeld belang van de minderjarige niet kan worden gediend wanneer zijn ouders zo ver van elkaar vandaan wonen. Daarbij speelt niet alleen de afstand een rol, maar ook dat gebleken is dat er geen passend alternatief is op basis waarvan die veilige gehechtheidsrelatie kan worden opgebouwd. De rechtbank is van oordeel dat gelet op de feiten en omstandigheden de zo noodzakelijke band tussen de man en de minderjarige het beste in Nederland tot stand kan worden gebracht. Dit betekent niet dat de rechtbank van oordeel is dat het niet mogelijk is om op enig moment te verhuizen, maar wel dat voornoemde omstandigheden en een feitelijk verblijf in Nederland van de minderjarige en de man op dit moment de beste garantie vormen dat de man en de minderjarige een goede relatie met elkaar kunnen opbouwen. Dit is ook noodzakelijk voor de identiteitsontwikkeling van de minderjarige. De rechtbank zal daarom het verzoek van de man toewijzen in die zin dat de rechtbank de vrouw zal verbieden om met de minderjarige naar Zuidwest-Frankrijk althans naar het buitenland te verhuizen. Voor het geval de vrouw zich op het standpunt stelt dat zij al is verhuisd, zal de rechtbank haar gelasten om samen met de minderjarige terug te verhuizen naar de gemeente X althans naar Nederland. De rechtbank ziet aanleiding om de vrouw te veroordelen tot nakoming daarvan op straffe van een dwangsom van € 250 per dag voor iedere dag dat de vrouw niet aan voormeld verhuisverbod dan wel terugverhuisgebod voldoet, met een maximum van € 25.000. De rechtbank stelt ook een nieuwe voorlopige omgangsregeling vast tussen de man en de minderjarige, alsmede een informatie- en consultatieregeling.

Conclusie

De rechtbank verbiedt de vrouw om naar het buitenland te verhuizen dan wel gelast de vrouw om met de minderjarige naar gemeente X terug te verhuizen althans naar Nederland op straffe van een dwangsom. De rechtbank bepaalt verder een nieuwe voorlopige omgangsregeling en een informatie- en consultatieregeling. Ten aanzien van de andere verzoeken wordt de beslissing aangehouden zodat de uitkomsten van het UHA-zorgtraject kunnen worden afgewacht.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 14-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2023:1705

Zaaknummer: 402423_T14032023

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beschermingsbewind: een rechthebbende mag zonder medewerking en toestemming van de bewindvoerder hoger beroep instellen tegen de beslissing van de kantonrechter waarin er een machtiging wordt verleend tot verkoop van de woning van rechthebbende.

Feiten en omstandigheden

De rechthebbende, geboren in 1945, heeft vasculaire dementie en verblijft sinds een aantal jaar in een zorginstelling. De zoon woont in de woning van de rechthebbende. Over de goederen en gelden van rechthebbende is een bewind ingesteld. Ook is ten behoeve van de rechthebbende mentorschap ingesteld. De bewindvoerder wil de woning van de rechthebbende verkopen en deze te koop aanbieden voor € 425.000. De kantonrechter heeft hiervoor toestemming verleend. De rechthebbende heeft tegen die beslissing hoger beroep ingesteld. Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de rechthebbende is overwogen dat in procedures waarin de bewindvoerder op basis van artikel 1:441 lid 2 BW een machtiging vraagt tot verkoop van de woning van de rechthebbende, de rechthebbende als belanghebbende aangemerkt dient te worden. Dat brengt mee dat de rechthebbende ook via artikel 358 lid 2 Rv hoger beroep in kan stellen. Hoewel op basis van artikel 1:441 lid 1 BW de bewindvoerder de rechthebbende vertegenwoordigt in een procedure, mag dat er niet toe leiden dat de rechthebbende geen mogelijkheid heeft om een beslissing van de bewindvoerder aan te vechten als de bewindvoerder geen toestemming verleent voor het instellen van hoger beroep. Nu ook in deze zaak de rechthebbende in eerste aanleg niet door de kantonrechter over het verzoek van de bewindvoerder is gehoord, zou dat immers leiden tot strijd met artikel 6 EVRM. Ook uit de in artikel 1:438 lid 2 BW geregelde geschillenregeling voor beschikkingshandelingen volgt de toegang tot de rechter voor de rechthebbende. De stelling van de bewindvoerder, dat hoger beroep zonder toestemming van de bewindvoerder niet-ontvankelijk is, wordt niet gevolgd. Naar oordeel van het hof kan de machtiging van de kantonrechter tot verkoop van de woning wel in stand blijven omdat deze op goede gronden is verleend. Door de rechthebbende wordt cassatieberoep ingesteld. De bewindvoerder heeft een verweerschrift ingediend en incidenteel cassatieberoep ingesteld.

Beoordeling en motivering

De advocaat-generaal heeft zowel in principaal als incidenteel beroep geconcludeerd dat de middelen falen. Er wordt geconcludeerd tot verwerping van het cassatieberoep. De Hoge Raad oordeelt dat het middel in principaal beroep niet tot cassatie kan leiden onder verwijzing naar artikel 81 lid 1 RO. Het middel in incidenteel beroep wordt wel behandeld.

Het middel klaagt dat de rechthebbende ten onrechte ontvankelijk is verklaard in hoger beroep. Volgens de bewindvoerder heeft de rechthebbende de toestemming van de bewindvoerder nodig om hoger beroep in te stellen, ook als hij het handelen van de bewindvoerder wil aanvechten en in eerste aanleg niet door de kantonrechter is gehoord. Het in artikel 6 EVRM bepaalde is in voldoende mate gewaarborgd door de geschillenregeling van artikel 1:438 lid 2 BW. De machtigingsprocedure in deze zaak kan niet worden aangemerkt als een zaak van onderbewindstelling (art. 798 lid 2 Rv), zodat het hof de rechthebbende niet in zijn beroep had mogen ontvangen. De Hoge Raad volgt de bewindvoerder niet in zijn redenering. Verzoekt de bewindvoerder op de voet van artikel 1:441 lid 2 BW machtiging van de kantonrechter om te beschikken over een onder bewind staand goed, dan moet de rechthebbende worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 Rv, omdat de zaak rechtstreeks betrekking heeft op zijn rechten en verplichtingen. Wordt de verzochte machtiging verleend, dan kan de rechthebbende op grond van artikel 358 lid 2 Rv in verbinding met artikel 798 lid 1 Rv hoger beroep instellen, zonder dat hij daarvoor medewerking of toestemming van de bewindvoerder behoeft.

Conclusie

De Hoge Raad verwerpt het principale en incidentele beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:429

Zaaknummer: 22/01563

Rechters: M.V. Polak, C.E. Du Perron, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock en F.R. Salomons

Advocaten: M.J. van Basten-Batenburg en K. Aantjes

Wetsartikelen: 798 lid 1 Rv, 1:438 lid 1 en 2 BW en 358 lid 2 Rv

RECHTSPRAAK

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank door te oordelen dat het contact tussen de vriendin van de vader en het kind slechts een afgeleide is van de omgang tussen het kind en zijn vader. De vriendin speelt geen zodanig belangrijke rol in de verzorging en opvoeding van het kind dat sprake is van een nauwe en persoonlijke betrekking of van ‘family life’.

Feiten en omstandigheden

De relatie van de ouders, man en vrouw, is verbroken. De man heeft het minderjarige kind, geboren in 2018, erkend en is samen met de vrouw belast met het gezag over het kind. Het ouderschapsplan bevat een zorgregeling. De man heeft sinds 2019 een relatie met X. Sinds mei 2020 wonen ze samen. De man en X hebben de rechtbank verzocht om een omgangsregeling tussen het kind en X vast te stellen. De rechtbank heeft hen niet-ontvankelijk verklaard in hun verzoek. Tegen deze beschikking komen de man en X in hoger beroep. Zij stellen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat geen sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking tussen X en het kind. Zij voeren daartoe onder meer aan dat X reeds ruim drie jaar in het leven van het kind is en voor hem een belangrijke hechtingsfiguur is, dat X dezelfde rol speelt als de man bij de dagelijkse verzorging van het kind, dat ze samen in het weekend leuke dingen doen en er dus wel sprake is van ‘family life’.

Volgens de vrouw heeft de rechtbank op juiste gronden de man en X niet-ontvankelijk verklaard in hun verzoek. Zo is er geen sprake van een gestelde nauwe betrekking tussen X en het kind, geen bloedband tussen X en het kind, is X geen opvoeder en heeft ze geen rechten en plichten. X kan daarom niet aangemerkt worden als belanghebbende.

Ter zitting is de Raad voor de Kinderbescherming van mening dat de man en X, gezien alle omstandigheden, wel ontvankelijk zouden moeten worden verklaard in hun verzoek.

Grief

De man en X verzoeken vernietiging van de bestreden beschikking en een wijziging van de

zorgregeling in het ouderschapsplan waardoor ook X een omgangsregeling krijgt.

Beoordeling en motivering

Het hof oordeelt dat de man en X op goede gronden door de rechtbank niet-ontvankelijk zijn verklaard in hun verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling tussen X en het kind. Ingevolge artikel 1:377a BW heeft het kind recht op omgang met zijn ouders en met degene die in een nauwe persoonlijke betrekking tot hem staat. Voor de ontvankelijkheid van een verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling van een persoon die stelt in een nauwe persoonlijke betrekking tot het kind te staan, is vereist dat de verzoeker die nauwe band stelt en – bij betwisting – aantoont. Het hof overweegt dat biologische verwantschap een van de feiten is op grond waarvan een nauwe persoonlijke betrekking kan worden aangenomen en dat strenge eisen gesteld worden aan de zogenoemde ‘sociale’ verwantschap. Dat er goed contact bestaat tussen X en het kind is naar het oordeel van het hof niet voldoende om van het bestaan van een nauwe en persoonlijke betrekking, zoals bedoeld in artikel 1:377a BW, en ‘family life’ ex artikel 8 EVRM te kunnen spreken. Er is geen sprake van zelfstandige zorg- en opvoedingstaken door X. Het contact tussen X en het kind is slechts een afgeleide van de omgang tussen het kind en zijn vader. Wanneer family life niet kan worden aangenomen, kunnen – op grond van jurisprudentie van het Europees Hof van de Rechten van de Mens – nauwe banden (‘close relationships’) wel binnen de reikwijdte van het privéleven van X vallen en daarmee eveneens onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Volgens het hof doen zich dergelijke bijkomende feiten en omstandigheden die maken dat het contact met en de toegang tot het kind een belangrijk deel betreffen van de identiteit van X en daarmee van haar privéleven, niet voor. Daarmee is het niet-ontvankelijk verklaren van de man en X dan ook niet in strijd met artikel 8 EVRM.

Conclusie

Het hof wijst het verzoek in hoger beroep af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-03-2023

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2023:546

Zaaknummer: 200.316.708/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst het verzoek tot herstel in het gezag van de moeder, die gedupeerde is van de Toeslagenaffaire, af bij gebrek aan causaal verband tussen de Toeslagenaffaire en de uithuisplaatsing en gezagsbeëindiging.

Feiten en omstandigheden

Het minderjarige kind is sinds 15 januari 2013 onder toezicht gesteld en sinds 23 mei 2013 uit huis geplaatst. Het kind woont sinds 9 mei 2014 bij pleegouders. Per 8 juni 2018 is het gezag van de moeder beëindigd en heeft de gecertificeerde instelling (GI) de voogdij over het kind.

De moeder is gedupeerde van de Toeslagenaffaire. In de periode dat de Belastingdienst toeslagen begon terug te vorderen, is het kind onder toezicht gesteld en vervolgens uit huis geplaatst. Volgen de moeder zijn haar problemen veroorzaakt door de Toeslagenaffaire en de daarmee samenhangende enorme financiële stress. Ze heeft haar leven nu weer op de rit en is door de Belastingdienst gecompenseerd voor de geleden schade. Ze heeft weer een vaste baan, kan de belangen van haar kind weer vooropstellen en volgens haar bestaan de omstandigheden die destijds geleid hebben tot de uithuisplaatsing en de gezagsbeëindiging niet langer. De moeder wil het gezag terug. Ze stelt voor dat een onderzoek wordt gelast waarin gekeken wordt naar het perspectief van het kind, naar haar opvoedkundige capaciteiten en vaardigheden en de mogelijkheden tot terugplaatsing. Ze staat open voor een gefaseerd terugplaatsingstraject met steun van hulpverleners die het kind dan goed begeleiden.

De GI wil handhaving van de huidige situatie en voert daartoe aan dat de gronden waarop de gezagsbeëindigende maatregel is uitgesproken nog onveranderd zijn. Zo blijkt uit de beschikking van de kinderrechter van 23 mei 2013 dat de schulden bij de moeder niet de reden voor de uithuisplaatsing waren en dat de voogdij per 8 juni 2018 tot doel had om rust en duidelijkheid voor het kind te creëren. Er was een bezoekenregeling in 2019, maar de moeder kon en wilde zich niet aan gemaakte afspraken houden waardoor de regeling gestopt werd. Daarna duurde de opstart vanwege de coronamaatregelen lang. Volgens de GI bestaan voor de uithuisplaatsing en de gezagsbeëindigende maatregel andere oorzaken dan de financiële

gevolgen van de Toeslagenaffaire.

Volgens de pleegouders, bij wie het kind inmiddels bijna negen jaar woont, gaat het goed met het kind. Het kind doet het goed op school en heeft veel vriendjes. Wel is de huidige situatie voor het kind moeilijk.

De Raad voor de Kinderbescherming geeft aan dat hij kan onderzoeken hoe iedereen in het verzoek van de moeder staat, wat de mogelijkheden zijn en dat iedereen zich gehoord kan laten voelen.

Verzoek

Primair wil de moeder weer het gezag terug over het kind en wil zij dat haar kind met onmiddellijke ingang wordt teruggeplaatst met daarbij eventueel een ondertoezichtstelling. Subsidiair wil de moeder dat haar opvoedkundige capaciteiten en vaardigheden en de mogelijkheden tot terugplaatsing van het kind door een onafhankelijke instantie worden onderzocht. De moeder wil wekelijks contact kunnen hebben met het kind en wil dat toegewerkt wordt naar ongeleid contact bij haar thuis.

Beoordeling en motivering

Het verzoek met betrekking tot terugkrijgen van het gezag is gebaseerd op artikel 1:277 lid 1 BW, waarin is bepaald dat de rechtbank een ouder, wiens gezag is beëindigd, op zijn verzoek in het gezag kan herstellen indien (a) dit in het belang is van de minderjarige en (b) de ouder duurzaam de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige in staat is te dragen. Volgens de meervoudige kamer van de rechtbank staat vast dat de moeder gedupeerde is van de Toeslagenaffaire en dat daarom de vraag aan de orde is of de uithuisplaatsing het rechtstreekse gevolg is van de problemen die door deze affaire zijn veroorzaakt of dat andere oorzaken geleid hebben tot de uithuisplaatsing. De rechtbank beantwoordt de vraag of de uithuisplaatsing het rechtstreekse gevolg is van de problemen die door de Toeslagenaffaire zijn veroorzaakt ontkennend. Uit de beschikkingen inzake de ondertoezichtstelling en de gezagsbeëindiging blijkt dat de moeder niet in staat was om de basiszorg, opvoeding en veiligheid structureel te waarborgen. Tijdens de zitting had de moeder ook aangegeven dat huiselijk geweld de directe reden voor de uithuisplaatsing was. Er bestaat dus geen causaal verband tussen de uithuisplaatsing en de Toeslagenaffaire. Het bestaan van een causaal verband is evenwel geen vereiste voor de toewijzing van het verzoek, omdat bij de beoordeling of herstel van het ouderlijk gezag is aangewezen, het belang van het kind het uitgangspunt is. Daarbij staat het recht van het kind op een gezonde en evenwichtige ontwikkeling en groei naar zelfstandigheid centraal.

De rechtbank is niet overtuigd dat het kind weer bij de moeder geplaatst moet worden en de moeder in staat is om het gezag over het kind uit te oefenen. Tijdens de zitting heeft de moeder er maar weinig blijk van gegeven dat ze begrip heeft voor de problematiek van het kind. De rechtbank heeft er dan ook geen vertrouwen in dat bij de moeder een ander inzicht kan ontstaan in de problematiek van het kind die zou maken dat herstel in het gezag in het belang van het kind is. In de eerdere beschikkingen ging het iedere keer om wat de moeder nodig had en waar de moeder last van had en niet om het belang van het kind dat met ernstige problematiek te kampen heeft en die bijzondere begeleiding en behandeling vereist. Dit terugkerende patroon is ook nu weer aan de orde. Voorts komt de rechtbank niet toe aan het subsidiaire verzoek nu het primaire is afgewezen. Ten slotte ziet de rechtbank geen aanleiding om de wijze van omgang tussen kind en moeder te wijzigen.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat het contact tussen moeder en kind zal plaatsvinden onder regie van de GI en wijst het meer en anders gevorderde af.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2023:1521

Zaaknummer: C/03/311100 / FA RK 22-4150

Wetsartikelen: